

Krajský soud v Ostravě
Havlíčkovo nábř. č. 34
728 81 Ostrava 1

Ke sp. zn. KSOS 25 INS 10525 / 2016
32 ICm 2328/2017 (C24)
V Brně dne 28. 9. 2017

Žalobce: Ing. Lee Louda, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „insolvenční správce“)

Právně zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Brno, Hlinky 118, PSČ 603 00, datová schránka: mcbpt3u

 Digitálně podepsal
JUDr. Dušan Dvořák

Žalovaný: Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3 – Vinohrady, IČ: 41197518

Doplnění závěrečného návrhu žalobce

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

Přílohy dle textu

I. Shrnutí

1. Dne 25.9.2017 proběhlo ústní jednání v dané věci s tím, že bylo ukončeno dokazování a na 4.10.2017 bylo řízení odročeno za účelem vyhlášení rozhodnutí ve věci.
2. Žalobce si tímto dovoluje doplnit svůj závěrečný návrh, neboť se nemůže ztotožnit s argumentací soudu, která byla při jednání předestřena. Soud v rámci předvídatelnosti svého postupu naznačil, že žalobu zamítne. Jelikož právní argumenty soudu dle žalobce neobstojí, pokusí se žalobce základní teze soudu vyvrátit. Žalobce věří, že soud změní svůj názor.
3. Žalobce si dovolí shrnout **základní a nesporné skutečnosti**:
 - insolvenční řízení bylo zahájeno na návrh Dlužníka dne 3. května 2016
 - úpadek byl zjištěn usnesením insolvenčního soudu dne 9. května 2016
 - Dlužník dne 19. května 2016 provedl ze svých bankovních účtů (uvedených v článku I. bod 3 žaloby) na účet žalovaného platby na **pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance** dlužníka za měsíc duben 2016 (dále jen „**Platby**“)
 - Platby byly provedeny z prostředků na účtu Dlužníka (tvrzení žalobce uvedené v článku I. bod 3 žaloby potvrdil žalovaný při jednání jako nesporná)
 - povinnost zaměstnavatele (Dlužníka) zaplatit pojistné vzniká prvním dnem měsíce následujícího po měsíci, za který se pojistné platí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 3 Ads 63/2003-56), jinými slovy **pohledávka žalovaného za žalobcem vznikla 1.5.2016**, tedy před zahájením ins. řízení (ani tuto skutečnost žalovaný nezpochybnil)
 - pohledávka žalovaného na úhradu pojistného na zdravotní pojištění je pouze a jen pohledávkou za zaměstnavatelem (OKD, a.s.) a nikdy nemůže jít o pohledávku za zaměstnanci
 - podle § 205 odst. 1 insolvenčního zákona (IZ) platí, že pokud podal návrh dlužník, pak náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníku patřil ke dni zahájení řízení (tedy ke dni 3.5.2016)
4. **Lze tedy shrnout, že Dlužník uhradil z majetkové podstaty po zahájení insolvenčního řízení na pohledávku žalovaného, která vznikla před zahájením řízení (a tedy logicky i před úpadkem). A přesně toto jednání zakazuje § 111 odst. 1 IZ věta poslední – zakazuje dlužníkovi hradit závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení, pokud nestanoví IZ jinak – tedy hradit je lze pouze v rozsahu a za podmínek stanovených právě IZ.**

II. Argumentace soudu

Údajná neaplikovatelnost stanoviska VS v Praze

5. Soud v první řadě upozornil žalobce, že podle jeho názoru se na daný případ nevztahuje argumentace a stanovisko Vrchního soudu v Praze z rozsudku sp. zn. 104 VSPH 791/2016 proti Vojenské zdravotní pojišťovně, ve věci dlužníka EURECA SHOPS, s.r.o. (dále jen „**Rozsudek VS**“), neboť podle názoru soudu se Vrchní soud v Praze vůbec nezabýval tím, zda šlo o pojistné za zaměstnavatele či za zaměstnance. Opak je však pravdou.

6. Na mnoha místech Rozsudku VS, tak i předcházejícího rozsudku MS v Praze, sp. zn. 190 ICM 3284/2015 (dále jen „**Rozsudek MS**“), který soudu také zasíláme (jde o veřejně dostupný dokument, nejde o důkaz), je výslovně uvedeno, že jde o dlužné **pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance** dlužníka za měsíc květen 2014. Jde tedy o naprosto totožnou situaci, jako v předmětné žalobě vedené proti žalovanému.

Citujeme stranu 4 poslední odstavce Rozsudku MS:

*V daném případě má soud za to, že dlužník plnil dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění **za zaměstnance dlužníka** za měsíc květen 2014 dle zák. č. 529/1992 Sb. o pojistném na veřejné zdravotní pojištění v platném znění měl tak splnit povinnost danou zvláštním zákonem dle § 111 odst. 2 IZ. A to za období květen 2014 tedy před zahájením insolvenčního řízení na dlužníka. Odvádění těchto plateb je navíc běžným hospodařením dlužníka, které nezmenšilo jeho majetkovou podstatu a pokud by dlužník tyto platby neprovedl, **neodvedení pojistného za zaměstnance by bylo porušení § 241 trestního zákona a dlužníkovi by hrozilo trestní stíhání za to čemuž tak dlužník za dané období zabránil.***

7. Jak v Rozsudku VS, tak v Rozsudku MS je výslovně uvedeno (stejně jako v žalobě v dané věci), že se jednalo o **část pojistného za zaměstnance**. Proto bylo argumentováno oběma soudy i odkazem na trestní odpovědnost, kdy VS v Praze tuto argumentaci odmítl s tím, že případná trestní odpovědnost nemá vliv na případnou neúčinnost provedené platby a navíc odkazem na judikaturu NS ČR zpochybnil i to, že by neodvedením v dané situaci mohlo k této trestní odpovědnosti dojít (neboť zaměstnavatel - dlužník - byl v úpadku a musel se řídit pravidly insolvenčního zákona). **Pokud by se nejednalo o pojistné za zaměstnance, pak by vůbec nebyla trestněprávní argumentace relevantní – nezaplacení pojistného za zaměstnavatele totiž není trestné.**
8. Je třeba si uvědomit, že § 241 trestního zákoníku (Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby) zní takto: *Kdo ve větším rozsahu nesplní jako zaměstnavatel nebo plátce svoji zákonnou povinnost odvést za zaměstnance nebo jinou osobu daň, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistné na zdravotní pojištění, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti.*

Judikatura NS ČR (např. rozhodnutí č. 30/2001 Sb. rozh. tr.) jasně uvádí, že předpokladem trestní odpovědnosti konkrétní osoby za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. Zákoníku je, aby **zaměstnavatel svým zaměstnancům z hrubé mzdy skutečně srazil příslušné částky na povinné odvody, aniž by je dále odvedl.**

Stejně tak uvádí komentářová literatura: Ustanovení § 241 odst. 1 se tedy **nevztahuje na tu část pojistného na sociální zabezpečení (včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) a pojistného na zdravotní pojištění, které platí v zákonem stanovené výši přímo zaměstnavatel** (organizace či malá organizace) jako poplatník u pojistného na sociální zabezpečení [§ 7 odst. 1 písm. a) zák. č. 589/1992 Sb.] a u pojistného na zdravotního pojištění (§ 9 odst. 2 zák. č. 48/1997 Sb.). (ŠÁMAL, Pavel. § 241 [Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby]. In: ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří, KRATOCHVÍL, Vladimír, PÚRY, František, RIZMAN, Stanislav, ŠÁMALOVÁ, Milada, VÁLKOVÁ, Helena, VANDUCHOVÁ, Marie. Trestní zákoník (EVK). 2.vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 2442.)

Jinými slovy – trestní sankce hrozí právě a jen za tu část pojistného, která se odvádí za zaměstnance – která byla sražena z jeho mzdy.

9. Dále je třeba zdůraznit, že výše uvedené stanovisko Vrchního soudu v Praze uvedené v Rozsudku VS (senát 104 VSPH) není ojedinělé, a naprosto stejnou argumentaci použil další senát 102 VSPH v rámci rozsudku sp.zn. **102 VSPH 853/2016-72** (opět ve věci dlužníka EURECA SHOPS, s.r.o.) v rámci odpůřčí žaloby proti žalované **České republice-České správě sociálního zabezpečení**, kdy prohlásil neúčinné platby na sociální pojištění, taktéž vzniklé před zahájením řízení a zaplacené po jeho zahájení. Jde tedy o ustálenou praxi Vrchního soudu v Praze. O to více se insolvenční soud musí s touto problematikou přesvědčivě vypořádat.
10. Podle § 13 občanského zákoníku platí, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, **může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích**; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.
11. **Dílčí závěr: Rozsudek VS se na danou věc plně vztahuje, neboť v něm byla řešena naprosto totožná situace, kdy dlužník odvedl po zahájení insolvenčního řízení pojistné za zaměstnance (!!!) v rozporu s ustanovením §111 IZ a Vrchní soud v Praze konstatoval, že šlo o neúčinné právní jednání (provedená platba na účet žalované). Krajský soud v Ostravě tak musí v souladu s §13 OZ k tomuto stanovisku Vrchního soudu v Praze přihlédnout a přesvědčivě se s ním vypořádat.**

Údajná platba z prostředků, které nenáleželi Dlužníkovi

12. Podle názoru soudu je podstatné, že žalobou napadené jednání a platby byly platbami, které odvedl Dlužník právě za zaměstnance, tedy tu část, kterou jim strhl ze mzdy. Soud odkázal na §5 odst. 1 věta druhá zákona č. 592/1992 Sb. o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění (dále jen „**Zákon o pojistném**“). Podle názoru soud není možné napadat jako neúčinnou platbu **těch prostředků, které nebyly Dlužníka**, neboť je strhnul ze mzdy zaměstnanců.
13. Uvedený názor soudu však není správný, a to z několika důvodů, a soud se bude muset s touto argumentací ve svém odůvodněné přesvědčivě vypořádat.
14. Podle § 5 Zákona o pojistném platí: (1) *Zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance. Současně odvádí i část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance.* (2) *Pojistné podle odstavce 1 se platí za jednotlivé kalendářní měsíce a je splatné od 1. do 20. dne následujícího kalendářního měsíce.*
15. Podstatné pro posouzení dané věci je, zda některý právní předpis stanoví, že uvedené prostředky NEJSOU v majetku a dispozici zaměstnavatele? **Odpověď je jednoduchá – žádný zákon nic takového nestanoví.** Ani Zákon o pojistném nestanoví, že by nějaká konkrétní část majetku zaměstnavatele přestala k nějakému datu být jeho vlastnictvím, resp. že by nebyla součástí majetkové podstaty Dlužníka. Pak by totiž nemusely zdravotní pojišťovny vymáhat „své pohledávky“ po zaměstnavatelích – měly by jasnou část majetku zaměstnavatele alokovanou pro sebe. Jelikož to ale není pravda, taky dluhy pojišťovny musejí vymáhat.

Na tomto místě odkazujeme např. na ustanovení §37a horního zákona, který výslovně stanoví, že rezervní prostředky umístěné na zvláštním účtu k zajištění vypořádání důlních škod nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty:

*(6) Peněžní prostředky či jiná aktiva umístěná k tíži zvláštního vázaného účtu podle odstavce 5 nesmějí být předmětem zajištění, **nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty a nepodléhají výkonu rozhodnutí ani exekuci.***

Ohledně prostředků k úhradě zdravotního pojištění však takto žádný zákon nestanoví ničeho – není pro ně stanoven jakýkoli zvláštní režim, rozhodně tak nestanoví Zákon o pojistném v ustanovení § 5 odst. 1 (ani jinde).

Lze opětovně odkázat na Rozsudek VS, kde je výstižně argumentováno takto:

*„V této souvislosti nelze přehlédnout, že právní předpisy ukládají soukromoprávním subjektům řadu finančních (či jiných) povinností a že jistě nebylo úmyslem zákonodárce preferovat bez dalšího všechny závazky dlužníků vůči státu před závazky vůči ostatním věřitelům, neboť to by se podle odvolacího soudu projevilo **výslovně buď v citovaném ustanovení, nebo v zařazení takových závazků dlužníka mezi přednostní pohledávky.** Ostatně to, že plnění na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti není považováno za plnění dle zvláštního právního předpisu, plyne i z toho, že insolvenční zákon obsahuje v § 168 IZ výslovnou úpravu podmínek, za nichž mohou být tyto pohledávky v insolvenčním řízení hrazeny, přičemž při opačném výkladu by tato úprava byla nadbytečná.“*

16. Výše uvedený předběžný názor insolvenčního soudu je chybný již v samotném základu, a lze použít následující jednoduchý argument - **taktéž prostředky určené na mzdy (ze kterých se pojistné strhává) jsou totiž až do okamžiku připsání na účet zaměstnance stále a jen majetkem zaměstnavatele.** Zaměstnanec má za zaměstnavatelem přeci pohledávku (na zaplacení mzdy) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek – **s prostředky na bankovním účtu to přece nemá vůbec nic společného!** Stejně tak má zdravotní pojišťovna pohledávku za zaměstnavatelem (od prvního dne měsíce následujícího) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek vůči pojišťovně (žádné peníze či jiný majetek Dlužníka není zákonem alokovan k uhrazení této pohledávky).
17. Nelze přece tvrdit, že prostředky na jednom bankovním účtu zaměstnavatele (třeba 1 milion Kč) jsou rozděleny (vlastnický) mezi různé osoby – např. pokud mají zaměstnanci nárok na výplatu (např. 400 tis Kč pro všechny), tak že 600 tis. Kč patří zaměstnavateli a 400 tis. Kč už mu nepatří, ale patří zaměstnancům. Taktový závěr je naprosto absurdní a popírá veškerou judikaturu i právní teorii.
18. **Proto logicky ani peněžní prostředky na stejném účtu, jehož majitelem je Dlužník, nemohou být v jakékoli části (zde ve výši platby na pojistné za zaměstnance) majetkem někoho jiného (např. zaměstnanců či zdravotní pojišťovny).**
19. Žalobce připomíná, že strany učinily nesporné, že odporované Platby byly učiněny z **bankovního účtu Dlužníka** – takto je tvrzeno v bodu I. odst. 3 žaloby u každé Platby, a tato skutková tvrzení byla ze strany žalovaného učiněna nespornými.
20. Žalobce na tomto místě opětovně připomíná svoji argumentaci z jiných odpůřících žalob proti zdravotním pojišťovnám u stejného soudu a ve stejné insolvenční věci Dlužníka:
 - Je třeba zdůraznit, že Platby **nebyly provedeny z prostředků zaměstnanců**, nýbrž z prostředků Dlužníka, jedná se o majetek, který až do provedení Plateb nebyl oddělen z majetkové podstaty Dlužníka.
 - Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné Platby byly uhrazeny z bankovních účtů Dlužníka, je pro posouzení argumentu žalovaného nezbytné zabývat se rovněž povahou prostředků uložených na bankovních účtech.

- Ve svém rozsudku ze dne 10.11.2004, sp.zn. 35 Odo 801/2002, který byl publikován i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod číslem 50/2006, se Nejvyšší soud posouzením peněžních prostředků zabýval, když uvedl: „*Peněžní prostředky na účtu*“ vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu z tohoto pohledu **nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu**. Oprávnění majitele účtu, spočívající v tom, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, totiž představuje, jak výše uvedeno, pouze **pohledávku z účtu u peněžního ústavu**. Jinak řečeno, nejde o „věc“, nýbrž o „nárok majitele účtu na výplatu peněžních prostředků z tohoto účtu“ (pohledávku z účtu) při splnění sjednaných podmínek. Z výše uvedeného vyplývá mimo jiné to, že je nerozhodné, komu náležely peněžní prostředky uložené na účet (vyjma účelově určených prostředků podle § 310 o. s. ř.), **podstatná z tohoto hlediska je jediná skutečnost, kdo je majitelem účtu, neboť jediná on má pohledávku z účtu u peněžního ústavu**.“
- K otázce, komu svědčí dispoziční oprávnění k peněžním prostředkům uloženým na běžném účtu, se Nejvyšší soud ČR výstižně vyjádřil i např. ve svém rozsudku ze dne 18.10.2007, sp.zn. 21 Cdo 1219/2006: „*Na základě smlouvy o běžném nebo vkladovém účtu je peněžní ústav povinen přijmout na účet peněžité vklady učiněné majitelem účtu nebo platby uskutečněné v jeho prospěch bez zřetele k tomu, kdo je majitelem peněžních prostředků, které se tímto způsobem na účet ukládají. Při provádění výplat z účtu se peněžní ústav řídí pokyny (event. písemnými příkazy) majitele účtu; skutečnost, kdo byl majitelem peněžních prostředků uložených na účtu, tu opět není významná. Uzavřením smlouvy vzniká mezi peněžním ústavem a majitelem účtu dvoustranný závazkový právní vztah, který je mimo jiné charakterizován tím, že peněžní ústav je **povinen přijímat na účet peněžité vklady nebo platby uskutečněné ve prospěch majitele účtu a ze zůstatku účtu platit úroky, že majitel vkladového účtu je povinen vložit na účet peněžní prostředky a přenechat jejich využití peněžnímu ústavu, že peněžní ústav je povinen podle písemného příkazu majitele běžného účtu nebo při splnění podmínek stanovených ve smlouvě mu vyplatit požadovanou částku nebo uskutečnit jeho jménem platby jím určeným osobám, že peněžní ústav je povinen po uplynutí sjednané doby nebo po účinnosti výpovědi vyplatit majiteli vkladového účtu uvolněné peněžní prostředky a že peněžní ústav je povinen po zániku smlouvy vyplatit majiteli účtu zůstatek účtu. Za „majitele účtu“ je třeba z pohledu ustanovení obchodního zákoníku o běžném a vkladovém účtu považovat osobu, pro kterou peněžní ústav zřídil na základě smlouvy účet***.“
- Uhrazením Plateb tak fakticky došlo k tomu, že příslušná banka ze svého majetku poskytla peněžité plnění ve prospěch žalované a Dlužníková pohledávka za bankou tak byla snížena o výši tohoto plnění. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je **majitelem pohledávky vždy osoba, pro kterou banka zřídila příslušný účet na základě smlouvy o běžném účtu**. Nelze tak dovozovat, že „část“ pohledávky z účtu Dlužníka za bankou byla v majetku jednotlivých zaměstnanců.
- Odlišný závěr by však nebyl dán ani v případě, že by byly Platby uhrazeny v hotovosti, když lze odkázat na Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.12.2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003: „*V právní teorii rovněž není pochyb o tom, že věci v právním smyslu (a to - v intencích § 119 odst. 1 obč. zák. - věci movitou) jsou i peníze jako zákonné platidlo. Jde o věci určené druhově (jež se neurčují počtem platidel, nýbrž počtem peněžních jednotek těmito platidly vyjádřených). Myslitelné však je i jednotlivé určení peněz (např. úschova bankovek určených jejich čísly, mince ve sbírce apod.) - srov. k tomu v právní teorii např. Knapp., V. a kol.: Občanské právo hmotné. Svazek L, 1. vydání, Praha, CODEX 1995, str. 146. Stejně tak se ovšem nepochybuje o tom, že ochranu vlastnického práva k penězům proti tomu, kdo je neoprávněně zadržuje, lze*

vlastníku přiznat, jen jde-li o peníze jednotlivě určitelné (individualizovatelné) a tím, jak jsou označeny, v majetku toho, kdo je vlastníku zadržuje, rozpoznatelné.“ na základě této skutečnosti Nejvyšší soud ČR dospívá k závěru „V konkursu vedeném na majetek banky se osoba, která bance svěřila peněžní prostředky za účelem uskutečnění platebního styku, nebo osoba, která bance svěřila peněžní prostředky jako vklad, nemůže domáhat vrácení těchto peněz vylučovací žalobou podle § 19 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, z titulu vlastnického práva; jde o pohledávku, která musí být přihlášena do konkursu postupem podle § 20 a násl. uvedeného zákona.“

21. Analogickou interpretací citovaného rozsudku se nezbytně musí dojít k závěru, že ani peněžní prostředky v majetkové podstatě nelze jakkoli dělit, a určovat, že snad část prostředků je ve vlastnictví jiné osoby, když druhově určené věci (peněžní prostředky) nelze v majetku rozpoznat.
22. O tom, že prostředky na bankovním účtu Dlužníka patří do majetkové podstaty Dlužníka, není třeba vést žádnou větší debatu, neboť tak výslovně stanoví insolvenční zákon v § 206.
23. **Dílčí závěr:** Platbami ze dne 19.5.2016 bylo z majetkové podstaty Dlužníka (nikoliv z prostředků zaměstnanců) poskytnuto peněžitě plnění na závazky, které vznikly vůči žalovanému před zahájením insolvenčního řízení. Jakékoli peněžní prostředky nebyly odděleny z majetkové podstaty a žádný zákon nestanoví, že by sražené pojistné na zdravotní pojištění nebylo součástí majetkové podstaty.

III. Náklady řízení

24. Vyúčtování nákladů právního zastoupení:

Odměna za 4 úkony právní služby [z tarifní hodnoty 50.000,-Kč - §9 odst. 4 písm. c) AT] –
4 x 3.100,-Kč, celkově tedy **12.400,- Kč**

- převzetí a příprava zastoupení
- žaloba
- replika na vyjádření žalovaného
- účast na jednání soudu dne 25. 9. 2017

Paušální částka náhrady hotových výdajů, 4 x 300,-Kč, celkově tedy **1.200,-Kč**

Cestovní náhradu ve výši **2 092,50 Kč** za: 1 cestu mezi obcemi Brno - Ostrava a zpět o celkové vzdálenosti 344 km dle výpočtu: základní náhrada za používání silničního motorového vozidla ve výši 3,90 Kč / 1 km x 344 km činí 1.341,60 Kč. Výše náhrady za spotřebované pohonné hmoty při kombinované spotřebě 7.4 l/100 km a ceně pohonných hmot 29,50 Kč/l činí za 344.0 km celkem 750,90 Kč. Fotokopie technického průkazu je přílohou tohoto podání. Náhrada za promeškaný čas, 8 x 100,- Kč, celkem tedy **800,- Kč**. Celkově tedy účtuji částku ve výši 16.492,50 Kč + 21 % sazby DPH, celkem **19.955,92 Kč**

IV. Závěr

25. Platby Dlužníka žalovanému z 19.5.2016 jsou úkony, které byly učiněny v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení (tj. v rozporu s ustanovením § 111 odst. 1 a 2 IZ). Platby nesplňují zákonem stanovené výjimky (§ 111 odst. 2 IZ). Platbami došlo k faktickému uhrazení pohledávek vzniklých před zahájením insolvenčního řízení, které měly být uspokojovány poměrně spolu s ostatními přihlášenými pohledávkami v insolvenčním řízení.

26. **Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že Platby jsou v souladu s ustanovením §111 odst. 3 IZ vůči věřitelům neúčinné, a proto nadále plně trvá na svých žalobních tvrzeních a navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě vyhověl žalobě, jak byla podána.**

Podáno s úctou

Za Ing. Lee Loudu

insolvenčního správce dlužníka OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci